

Prima instanță: (Judecătoria Cahul) D. Bosîi

Instanța de apel: (Curtea de Apel Cahul) V. Movilă, E. Dvurecenschii, N. Veleva

Î N C H E I E R E

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Maftai Pelina,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Maftai Pelina împotriva Dinei Pușchina, intervenient accesoriu Șurîghin Andrei cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 30 noiembrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de către Maftai Pelina și modificată hotărârea Judecătoriai Cahul din 10 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 2 decembrie 2015 Maftai Pelina a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Dinei Pușchina cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Maftai Pelina a menționat că la 15 septembrie 2015 a încheiat cu Dina Pușchina un contract de împrumut a sumei de 911 lei, cu termenul de rambursare de 2 luni.

Reclamanta susține că în termenul stabilit în contractul de împrumut, pârâta nu a restituit datoria, fiindu-i calculată o penalitate în mărime de 1% pentru fiecare zi de întârziere sau 30% lunar.

Maftai Pelina solicită încasarea de la Pușchina Dina sumei de 911 lei cu titlu de datorie, încasarea sumei de 819 lei cu titlu de penalitate și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriai Cahul din 19 mai 2016, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Șurîghin Andrei (f.d. 7).

La 21 iulie 2017 Maftai Pelina a înaintat cerere de concretizare, solicitând încasarea de la Pușchina Dina a sumei de 4720 de lei, ce se compune din suma de 1888 de lei cu titlu de datorie și suma de 2832 de lei cu titlu de penalitate. Totodată a solicitat încasarea sumei de 250 de lei cu titlu de taxă de stat (f.d. 32).

În motivarea cererii, Maftai Pelina a invocat existența unui alt contract de împrumut cu titlu oneros, fără termen de rambursare încheiat între Șurîghin Andrei și Pușchina Dina la 28 aprilie 2013.

La fel, a relatat că la 20 iulie 2016 între Șurîghin Andrei și Pușchina Dina a fost încheiat un contract de cesiune a datoriei în mărime de 1888 de lei.

Prin hotărârea Judecătorei Cahul din 10 noiembrie 2016, acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat de la Pușchina Dina în beneficiul Pelinei Maftai suma de 2 799 de lei cu titlu de datoriei.

S-a încasat de la Pușchina Dina în beneficiul Pelinei Maftai suma de 401, 61 de lei cu titlu de dobândă de întârziere.

S-a încasat de la Pușchina Dina în beneficiul Pelinei Maftai suma de 120 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru citarea publică și suma de 96 de lei cu titlu de taxă de stat (f.d. 69-70).

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 30 noiembrie 2017, a fost admis apelul declarat de către Maftai Pelina, modificată hotărârea Judecătorei Cahul din 10 noiembrie 2016, în partea ce ține de încasarea penalității și cheltuielilor de judecată, prin majorarea sumei de 401,16 lei cu titlu de penalitate până la suma de 1 277,26 de lei și prin majorarea sumei de la 96 de lei până la 300 lei cu titlu de taxă de stat.

În rest, hotărârea Judecătorei Cahul din 10 noiembrie 2016 a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la 15 septembrie 2015 între Maftai Pelina și Pușchina Dina a fost încheiat contractul de împrumut a sumei de 911 lei pe un termen de 2 luni, cu aplicarea unei clauze penale de 30% lunar în caz de nerambursare în termen.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că la 28 aprilie 2013 între Șurîghin Andrei și Pușchina Dina a fost încheiat contractul de împrumut a sumei de 1888 de lei, fără stabilirea unui termen de rambursare a împrumutului, Pușchina Dina fiind obligată la restituirea sumei după înștiințarea prealabilă înaintată de Maftai Pelina.

La fel, instanța de apel a concluzionat că la 20 iulie 2016 între Șurîghin Andrei în calitate de "Cedent" și Maftai Pelina în calitate de "Cesionar" a fost cesionată datoria debitorului Pușchina Dina față de Șurîghin Andrei în baza contractului din 28 aprilie 2013 în sumă de 1888 de lei, cu aplicarea unei clauze penale de 30% lunar în caz de nerambursare în termen.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că o condiție a contractului de împrumut a fost stabilită referitor la faptul că "Împrumutatul" este obligat la restituirea sumei după înștiințarea prealabilă înaintată de către "Împrumutător" în acest sens. Or, potrivit înștiințării și avizului de recepție din 30 septembrie 2015, Pușchina Dina a fost înștiințată de către Șurîghin Andrei despre restituirea împrumutului în mărime de 1888 de lei până la data de 01 martie 2016, termen care nu a fost respectat de ultimul.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că penalitatea urmează a fi calculată începând cu data de 10 noiembrie 2016 până la data de 30 noiembrie 2017 în mărime de 0,1% pentru 486 de zile a câte 1,89 de lei pe zi, ceea ce constituie suma de 918,54 de lei.

Totodată, instanța de apel a concluzionat în privința majorării sumei cu titlu de taxă de stat de la 96 de lei până la suma de 300 lei, proporțional părții admise.

La 20 martie 2018 prin intermediul oficiului poștal Maftai Pelina a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei

instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Recurenta Maftel Pelina în motivarea recursului a menționat că la examinarea cauzei, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Cahul a emis dispozitivul deciziei la 30 noiembrie 2017, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 20 martie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Maftai Pelina, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Maftai Pelina.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari